

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00337 / 7.11.2016
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS)	Opera autentică (OA)
Suspicious work	Authentic work
OS	FLORESCU Nicu, Modul de finanțare a activităților sportive din România și posibilitățile de prevenire și combatere a evaziunii și fraudei fiscale în acest domeniu. Teză de doctorat. Sibiu: Universitatea „Lucian Blaga”. 2010. Notă: Coordonator științific: Prof.univ. UNGUREANU Aristotel Mihai.
OA	Guvernul României. Hotărârea nr.141 din 23 februarie 2010 (Hotărârea 141/2010) privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Sport și Tineret. Publicată în Monitorul Oficial 137 din 2 martie 2010 (M.Of.137/2010).
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.040:42 – p.42:025	Art.1 (3)
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Argumentarea calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

**UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” DIN SIBIU
FACULTATEA DE ȘTIINȚE ECONOMICE**

CUPRINS

**APENDIUL 1. Finanțarea sporturilor sportive în Uniunea Europeană
raport cu nivelul de regulare și funcționarea în practică**..... 4

1.1. Uniunea Europeană și sportul..... 4

1.2. Structura sportivă în Europa.....10

1.3. Activitate financiară în sistemul sportiv.....22

**MODUL DE FINANȚARE A
ACTIVITĂȚILOR SPORTIVE DIN
ROMÂNIA ȘI POSIBILITĂȚILE DE
PREVENIRE ȘI COMBATERE A
EVAZIUNII ȘI FRAUDEI FISCALE ÎN
ACEST DOMENIU**

**APENDIUL 2. Caracteristici privind finanțarea activităților sportive în
domeniul regulării și funcționării în nivel național**.....24

Conducător științific:
Prof. univ. dr. Aristotel Mihai UNGUREANU

Doctorand:
Nicu FLORESCU

**Sibiu
2010**

CUPRINS

INTRODUCERE	4
CAPITOLUL 1. Finanțarea structurilor sportive în Uniunea Europeană în raport cu modul de organizare și funcționare a acestora	9
1.1. Uniunea Europeană și sportul	9
1.1.1. Structuri sportive în Europa.....	10
1.1.2. Acțiunile comunitare în domeniul sportului.....	12
1.1.3. Natura specifică a sportului în cadrul legislativ al UE.....	13
1.1.4. Contribuția sportului la valoarea adăugată a dezvoltării economice europene.....	14
1.2. Organizarea și funcționarea structurilor sportive în Europa	15
1.2.1. Conferința Sportivă Europeană	16
1.2.2. Comitetul Director pentru Dezvoltarea Sportului (C.D.D.S. - Consiliul Europei)	16
1.2.3. Direcția Sport din cadrul Comisiei Comunităților Europene (EU)	17
1.2.4. România și structurile sportive europene	17
1.3. Modul de finanțare a sportului în Europa	22
1.4. Concluzii și considerații personale	29
CAPITOLUL 2. Considerații privind finanțarea activităților sportive în contextul organizării și funcționării lor la nivel național	38
2.1. Organizarea și funcționarea sistemului sportiv național	43
2.2. Structura sistemului sportiv național și modul de finanțare al acestuia	45
2.2.1. Organizații sportive guvernamentale.....	46
2.2.2. Organizații sportive neguvernamentale.....	50
2.2.3. Federația sportivă națională, structură definitorie a sistemului sportiv național.....	52
2.2.4. Considerații teoretice privind finanțarea sistemului sportiv național.....	57
2.3. Structurile sportive și principiile de finanțare ale acestora în România	58
2.3.1. Noțiunea de structură sportivă.....	61
2.3.2. Clasificarea structurilor sportive.....	62
2.3.2.1. Clasificarea structurilor sportive pe baza criteriului existenței personalităților juridice.....	62
2.3.2.2. Clasificarea structurilor sportive în funcție de lucrativitatea lor.....	63
2.3.2.3. Clasificarea structurilor sportive după natura	

sportive în aproape toate competițiile interne. Apoi, au început să fie practicate halterele, iar după primul război mondial societatea "Tirul" a fost printre primele care a introdus tenisul de masă în București, ulterior la aceste discipline mai adăugându-se fotbalul, rugby-ul, patinajul, canotajul. Pe lângă toate aceste discipline s-au bucurat de un succes destul de timpuriu și călăria, popicele, înotul, turismul, ciclismul.

Primul deceniu al secolului al XX-lea marchează pătrunderea și dezvoltarea multor ramuri sportive, unele necunoscute în România: fotbalul, automobilismul, sporturile de iarnă, acțiune ce va continua în ritm accelerat, astfel că, până la primul război, aproape toate disciplinele sportive erau cunoscute.

În anul 1906 ia ființă primul for conducător sportiv din România: "Federațiunea Societăților de Gimnastică din România" (F.S.G.R.). Apariția acestui for a însemnat un mare progres, fiind prima încercare reușită de organizare centrală a activității sportive.

Până în anul 1916, activitatea F.S.G.R. a fost destul de bogată, după primul război mondial intrând însă în declin. F.S.G.R. va continua să existe, desfășurându-și activitatea în paralel, dar complet separat de F.S.S.R., pentru ca, în anul 1932, să se afilieze la U.F.S.R.

A doua organizație centrală de conducere a activității sportive din România s-a înființat la 1 decembrie 1912, sub denumirea de "Federația Societăților Sportive din România" (F.S.S.R.).

Această societate a introdus afilierile și legitimările sportive, organizând competiții, printre care și campionatele naționale.

După o întrerupere de câțiva ani, datorată primului război mondial, activitatea F.S.S.R. a fost reluată, în etapa următoare introducându-se noi discipline sportive (baschet, volei, handbal, alpinism), această etapă marcând și pătrunderea elementului feminin în practicarea sportului.

În perioada 1920-1930, pe fondul intrării României în circuitul sportiv mondial, ia ființă Oficiul Național de Educație Fizică (O.N.E.F.) și, în cadrul acestuia, Institutul Național de Educație Fizică (I.N.E.F.), prima instituție care a pregătit specialiști în domeniul educației fizice și sportului.

F.S.S.R. și O.N.E.F. și-au continuat activitatea separat și independent, F.S.S.R. exprimând inițiativa particulară, iar O.N.E.F., ca instituție de stat, punând accentul pe sistemul suedez de educație fizică.

Datorită faptului că la un moment dat F.S.S.R. corespundea mai puțin din punct de vedere organizatoric necesităților diferitelor ramuri de sport care-și doreau autonomia, ia ființă în anul 1930 Uniunea Federațiilor Sportive din România (U.F.S.R.), în cadrul căreia funcționau la debut trei federații: box, tenis și fotbal, ulterior apărând federații noi: baschet, volei, natație.

Criza economică din anii 1929-1933 a avut ca efect și stagnarea sportului românesc. După încetarea crizei economice, în anul 1934, ia ființă Oficiul pentru Educația Tineretului Român (O.E.T.R.). Subordonarea activității sportive O.E.T.R.-ului a produs un regres al sportului românesc, situație care se va accentua și în anii următori.

La 1 decembrie 1936 O.N.E.F.-ul a fost desființat, atribuțiile sale fiind preluate de I.S.E.F. (Institutul Superior de Educație Fizică, fost I.N.E.F.).

În anul 1937 se desființează și O.E.T.R.-ul. Evenimentele politice interne și internaționale specifice anilor 1939-1940 au determinat o nouă scădere a activității sportive. La 30 septembrie 1940 a luat ființă Organizația Sportului Românesc (O.S.R.), o nouă organizație sportivă care va conduce activitatea sportivă din România până în anul 1944.

În timpul celui de-al doilea război mondial, activitatea sportivă a scăzut din toate punctele de vedere. În a doua jumătate a anului 1944, ca urmare a debutului transformărilor din viața politică, socială și culturală a României, au avut loc schimbări importante în conducerea activității de educație fizică și sport. Astfel, la 15 septembrie 1944 a luat ființă Organizația Sportului Popular (O.S.P.). La 7 noiembrie 1944, vechea O.S.R. s-a desființat prin lege, reînființându-se Uniunea Federațiilor Sportive din România (U.F.S.R.), care va funcționa pe lângă Ministerul Culturii. La sfârșitul anului 1948, O.S.P. trece în subordinea Ministerului Învățământului Public.

O nouă schimbare a formei organizatorice a activității sportive din România se produce la 9 august 1949, când O.S.P. este înlocuită prin Comitetul pentru Cultură Fizică și Sport (C.C.F.S.) de pe lângă Consiliul de Miniștri. Sub conducerea C.C.F.S. își mai desfășurau activitatea Institutul de Educație Fizică și școlile medii tehnice de cultură fizică.

O nouă reorganizare a mișcării sportive din România are loc la 2 iulie 1957, și anume înființarea Uniunii pentru Cultură Fizică și Sport (U.C.F.S.), care se constituia într-o organizație obștească, de masă, pentru conducerea și îndrumarea educației fizice și sportului.

În anul 1967 s-a înființat Consiliul Național de Educație Fizică și Sport (C.N.E.F.S.), organ central de specialitate, investit de stat cu atribuții prevăzute în Legea nr. 29 din 1967 cu privire la dezvoltarea activității de educație fizică și sport. În cadrul C.N.E.F.S. își desfășurau activitatea două secții:

- sport de performanță și pregătire olimpică;
- sport de masă și secția economică.

În data de 30 decembrie 1989 s-a înființat un nou for conducător, Ministerul Sporturilor (M.S.), care avea să funcționeze doar câteva luni, întrucât conform Hotărârii Guvernului României nr. 994, la data de 13 septembrie 1990 a luat ființă Ministerul Tineretului și Sportului (M.T.S.), minister care își va desfășura activitatea până în anul 2003.

Începând cu anul 2003, activitatea sportivă din România este coordonată de Agenția Națională pentru Sport, iar din anul 2010 de către Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret care este organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

În domeniul sportului, Autoritatea are următoarele atribuții specifice:

- a) elaborează și susține strategia generală a organizării și dezvoltării activității sportive și reprezintă interesele statului în raport cu federațiile sportive naționale;

- b) elaborează normele generale de folosire a mijloacelor materiale aflate în administrarea sa și a mijloacelor financiare pentru activitatea sportivă, care provin din alocații de la bugetul de stat;
- c) colaborează cu ministerele și cu celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, cu instituțiile de cercetare și cu unitățile de învățământ și sanitar de specialitate pentru organizarea și dezvoltarea educației fizice și sportului;
- d) conlucrează cu Comitetul Olimpic și Sportiv Român în finanțarea și derularea programelor privind pregătirea și participarea sportivilor români la jocurile olimpice, precum și pentru promovarea valențelor educative ale olimpismului;
- e) controlează menținerea destinației bazelor sportive din domeniul public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, precum și a celor care au aparținut domeniului public și au intrat în circuitul privat după anul 1989; supraveghează menținerea destinației bazelor și/sau a instalațiilor sportive care au aparținut domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale și care ulterior au fost dobândite ca active patrimoniale destinate activității sportive sau vândute către societățile comerciale;
- f) autorizează afilierea federațiilor sportive naționale la federațiile sportive internaționale de profil și la alte foruri continentale sau mondiale, precum și afilierea tuturor organizațiilor cu profil sportiv la forurile internaționale de specialitate;
- g) supraveghează și controlează respectarea de către structurile sportive a dispozițiilor legale în vigoare și a prevederilor cuprinse în statutele și în actele de constituire a acestora;
- h) organizează sau sprijină, potrivit legii, formarea, pregătirea profesională și perfecționarea specialiștilor din domeniul sportului, conlucreând în acest scop cu instituțiile și organismele de specialitate din țară și din străinătate;
- i) elaborează și duce la îndeplinire, în colaborare cu autoritățile administrației publice locale, planurile de construire și de modernizare a bazelor și instalațiilor sportive, în vederea dezvoltării sportului de performanță de interes național și internațional; propune avizarea normativelor tehnice în materie de baze și instalații sportive;
- j) recunoaște sau revocă, potrivit legii, existența unei structuri sportive prin înscrierea, respectiv radierea acesteia din Registrul sportiv;
- k) avizează constituirea structurilor sportive, inclusiv înscrierea ca persoane juridice a cluburilor sportive profesioniste organizate ca societăți comerciale sportive pe acțiuni, respectiv retrage avizul de funcționare a acestora;
- l) elaborează criteriile de acordare și propune spre atribuire de către ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului distincțiile și titlurile sportive, altele decât cele stabilite prin lege;
- m) sprijină organizarea și promovarea cercetării științifice și asistenței medicale în domeniul sportiv;
- n) propune ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului autorizarea desfășurării pe teritoriul României a campionatelor mondiale, europene și

regionale și participarea reprezentativelor naționale la campionatele mondiale și europene organizate în străinătate, precum și la campionatele regionale;

o) promovează măsurile de prevenire, control și reprimare a folosirii substanțelor interzise și a metodelor neregulate destinate să mărească în mod artificial capacitatea fizică a sportivilor sau să modifice rezultatele competițiilor;

p) adoptă măsuri pentru prevenirea și combaterea violenței la manifestările sportive;

q) reprezintă interesele statului în diferite organe și organisme sportive internaționale, pe baza mandatului acordat de ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului; negociază și încheie acorduri, înțelegeri, protocoale și alte documente de colaborare în domeniul sportului cu organisme de specialitate din alte țări, pe baza prevederilor legale în vigoare;

r) colaborează cu celelalte organe ale administrației publice centrale și locale pentru susținerea sportului pentru toți, de performanță și pentru persoane cu dizabilități, asigurarea unei eficiențe sporite pe linia supravegherii și controlului, exercitării autorității disciplinare, formării și perfecționării specialiștilor din domeniul sportului, pentru corelarea finanțării activității sportive, prevenirea violenței în sport și combaterea dopajului;

s) organizează evenimente în vederea promovării programelor de sport;

s) repartizează bugetul afectat activității sportive pentru activitatea proprie și cea a unităților din subordinea sa, pentru federațiile sportive naționale, în baza contractelor de finanțare a obiectivelor și programelor sportive ale acestora, și pentru premiarea performanțelor deosebite obținute la competițiile sportive internaționale oficiale, pe baza aprobării date de ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului.

Cu avizul Agenției Naționale pentru Sport se pot constitui federațiile sportive naționale care sunt structuri sportive de interes național. Potrivit legii, federațiile sportive naționale sunt persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, apolitice și fără scop lucrativ. Pentru o ramură de sport se poate constitui, în condițiile legii, o singură federație sportivă națională.

Organizarea și funcționarea sistemului național de educație fizică și sport din România este reglementată prin Legea Educației Fizice și Sportului nr. 69/2000. Prin Hotărârea Guvernului României nr. 884 din 13 septembrie 2001, a fost aprobat Regulamentul de punere în aplicare a dispozițiilor Legii Educației Fizice și Sportului.

În sensul acestei legi, în România educație fizică și sportul sunt activități de interes național, sprijinite de stat și cuprind următoarele subsisteme:

- educația fizică;
- sportul pentru toți;
- sportul de performanță;
- exercițiile fizice practicate cu scop de întreținere, profilactic sau terapeutic.